

РЕШЕНИЕ

№ 25

гр. Ямбол, 21.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЯМБОЛ, II ВЪЗЗИВЕН СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Васил М. Петков

Членове: Гергана Ж. Кондова
Анита Хр. Велева

при участието на секретаря Миглена П. Коматарова
като разгледа докладваното от Анита Хр. Велева Въззивно наказателно дело
от частен характер № 20212300600303 по описа за 2021 година

С присъда № 260075/22.11.2021г. по НЧХД № 221/2021г. на РС-Ямбол въззивникът подсъдим Г. К. К. е признат за виновен в това, че на **.**.**** г. в кметството на с. *****, общ.***** ол. *****, публично е казал нещо унижително за честта и достойнството на И. П. П. от с. *****, обл.*****, в негово присъствие, за което на основание чл.148, ал.3, вр.ал.1, т.1 вр. чл.146, ал.2 НК е освободен от наказание. Със същата присъда въззивникът подсъдим К. И. К. е признат за виновен в това, че на **.**.**** г. в кметството на с. *****, обл.***** е причинил на И. П. П. от с. *****, обл.***** лека телесна повреда, изразяваща се в разстройство на здравето, неопасно за живота, съставляваща престъпление по чл.130, ал.1 НК, за което на основание чл.54 НК първоинстанционният съд му е наложил наказание пробация при условията на чл.42а, ал.1, т. 1 и т.2 НК, като е определил продължителността на пробационните мерки за срок от 8 месеца. Със същата присъда на РС-Ямбол въззивникът подсъдим К. И. К. е признат за виновен в извършване на престъпление спрямо честта и достойнството на И. П. П. от с. *****, обл.*****, съставомерно по см. на чл.148, ал.1, т.1 НК, за което на основание чл.54 НК съдът е индивидуализирал наказателно-правната санкция глоба в размер на 3000 лв., като в рамките на правомощията си по чл.23, ал.3 НК е присъединил същата към наложеното на този подсъдим наказание пробация. С атакуваната пред настоящата инстанция присъда РС-Ямбол е осъдил въззивника подсъдим Г. К. К. да заплати на частния тъжител И. П. П. сумата от 500 лв. -обезщетение за причинени от деянието неимуществени вреди като над присъдения размер до пълния претендиран размер от 1500 лв. исковата претенция е отхвърлена като неоснователна и недоказана. С посочения съдебен акт първостепенният съд е осъдил въззивника подсъдим К. И. К. да заплати в полза на частния тъжител И. П. П. сумата от 1 500 лв. -обезщетение за причинени неимуществени вреди от престъплението по чл.130, ал.1 НК, и сумата от 750 лв.- обезщетение за причинени неимуществени вреди от престъплението по чл.148, ал.1, т.1 НК, като исковите претенции за разликата до пълния им предявен размер съответно за сумата от 3000 лв. по първия иск и за

1500 лв. по втория иск са отхвърлени като неоснователни и недоказани.

В тежест на въззивниците подсъдими са възложени извършените от частния тъжител разноси за съдебното производство - в размер на 466 лв. за всеки от тях.

С обжалвания съдебен акт първоинстанционният съд е присъдил в тежест на подсъдимия Г. К. К. държавна такса върху уважения размер на гражданския иск в размер на 50 лв., а в тежест на подсъдимия К. И. К. - 100 лв. върху уважения размер на гражданските иски.

Релевираните в сезирания настоящата инстанция документ възражения съставляват декларативно поднесени от защитника на подсъдимите - адв. М.Х. от АК***** оплаквания относно допуснати от първостепенния съд съществени съдопроизводствени нарушения и нарушения на материалния закон, които в развитие са довели до неправилно установяване на описаната в оспорения съдебен акт фактология и до превратно формиране на правните изводи. Краткият преглед на доводите в жалбата, обективиращи несъгласие с използвания от първата инстанция метод на индивидуализация на наказанията по отношение подсъдимия К. И. К., неотчитащ чистото му съдебно минало, добросъвестно процесуално поведение, ненастъпването вредоносни последици, обосновава оплакване за явна несправедливост при определяне на заслужените от този подсъдим наказателни санкции. В този контекст се акцентира на предпоставките за индивидуализиране на наказателната му отговорност при условията на чл.55 НК. В жалбата се съдържат и общо отправени възражения за неправилност на присъдата в нейната гражданско-осъдителна част, с доводи за немотивираност на приетия правнооценъчен извод за доказаност на причинените неимуществени вреди на частния тъжител посредством засягане на неговата чест и достойнство. Развиват се аргументи за необоснованост на формираното вътрешно убеждение на съда във вр. с направения извод за несъмнена доказателствена установеност между конкретно проявено виновно поведение на въззивниците подсъдими и произтичащи от него в нематериалната сфера на тъжителя вредоносни последици. В срока по чл.320, ал.4 НПК е постъпило допълнително писмено изложение към съображенията във въззивната жалба, в което на вниманието на въззивната инстанция се поставя качествено различен доказателствен разбор от първоинстанционния с акцент върху гласните доказателствени средства от А.И. и И.И. /родственици на подсъдимия/, които според защитата установяват наличие на насрещно реализирано активно агресивно поведение от страна на частния тъжител спрямо подс. К.К., реализиращо признаците на лека телесна повреда и обосноваващо приложение на института на реторсията по чл.130, ал.3 НК.

В с.з. повереникът на частния тъжител и граждански ищец адв.М.Б., изразява съображения за неоснователност на въззивната жалба с мотиви за правилност, обоснованост и законосъобразност на първоинстанционната присъда, почиваща на адекватна оценка събраните доказателствени материали, при индивидуализация на наказателноправните санкции в съотв. с принципа на законоустановеност на наказанието. Посочва, че първоинстанционният съд не е анализирал прецизно фактическата специфика на част от доказателствената информация, индицираща на предпоставките за квалифициране на деянието на К.К. по чл.148 НК като извършено при условията на продължавана престъпна дейност. Настоява за потвърждаване на присъдата и присъждане на разноси за въззивната инстанция.

Частният тъжител И.П. се присъединява към заявеното от повереника му.

В съдебно заседание подсъдимите се представляват от упълномощения си защитник адв. М. Х., която поддържа искането за отмяна на обжалваната присъда поради неправилност, незаконосъобразност и допуснати съществени процесуални нарушения, изразими в нарушаване правата на гражданските ответници. Посочва, че гражданските иски не са докладвани и приети за разглеждане в наказателното производство, а гражданският ищец не е конституиран с нарочно определение. Посочва, че в разрез с измененията в разпоредбата на чл.252, ал.4 НПК за насрочване на делото за разглеждане с разпореждане, първоинстанционният съд незаконосъобразно е постановил определение, в което без присъствието на страните, без становище по гражданските иски е приел същите за съвместно разглеждане и е конституирал частния тъжител като граждански ищец. В тази връзка настоява за липсата на надлежно приети граждански иски, респ. за недопустимост на присъдата в гражданско-осъдителната ѝ част. Претендира, че независимо от липсата на

оформено в насрещна тъжба искане за разглеждане съставомерността на ответно извършеното деяние от частния тъжител, съдът е бил длъжен да я обсъди при събрани в тази фактическа насока данни. Изтъква неправилност в изводите на първата инстанция, мотивиращи отказа ѝ да приложи чл.55 НК при индивидуализиране на наказанието на К. К., като в алтернативност се прави искане за прилагане на чл.78а НК по отношение деянието по чл.130, ал.1 НК. Реферира с възражения към останалата в първоинстанционната присъда неизясненост на фактическата последователност на извършените от подс. К.К. две деяния.

При упражненото право на лична защита подсъдимите К.К. и Г.К. са заявили, че се присъединяват към защитните съображения на адвоката си.

В последната си дума подсъдимите апелират пред съда да бъдат оправдани, като подс. К.К. допълва, че е невинен и трудно подвижен.

Ямболският окръжен съд, след като се запозна със събраната доказателствена съвкупност, прецени направените от страна на защитата оплаквания, становищата на страните и служебно извърши проверка на правилността и законосъобразността на обжалвания съдебен акт в нормативно лимитираните предели на въззивната проверка по [чл. 313](#) и [чл. 314 от НПК](#), намери за установено следното:

Жалбата е подадена в срок, от легитимирана страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е процесуално допустима, а разгледана по същество – е неоснователна в аспекта на формулираните претенции за отмяна на първостепенната присъда, както в наказателната, така и в гражданскоосъдителните ѝ части.

За да постанови атакуваната присъда, районният съд е приел за установена следната фактическа обстановка:

Частният тъжител И.П. и подсъдимите Г.К. и К.К.и развивали животновъдна дейност в с. *****, обл. *****. П. М., който служел като пастир при сем. К., напуснал на **.*.*.* г. и отишъл при тъжителя, като го помолил да го наеме на работа. Същият посочил, че не разполага с документи за самоличност и по тази причина др. пастир, ангажиран при частния тъжител- Б. Д., заедно с частния тъжител тръгнали с автомобил към кметството. По пътя по молба на св. Б.Д. спрели пред хранителен магазин, в който заварвайки дъщерята на подс. К.К.- А. И. св. Д. ѝ съобщил, че доскорошният им пастир П. М. ги е напуснал и възнамерява да започне работа при частния тъжител. Св. И. незабавно се прибрала в дома на баща си, който бил на 200 м.от магазина и го уведомила. Разгневен от вестта, че частният тъжител му отнема работника, подс. К.К., заедно със сина си И. И. тръгнали да се саморазправят с частния тъжител. Заварвайки го в автомобила пред магазина, И. К. и К.К. започнали да го ругаят, а К.К. с бастуна си ударил купето на автомобила на частния тъжител. И.П. паркирал пред кметството и влязъл в сградата, а св. Б. Д. останал да го чака в автомобила. Пред кметството спрял и автомобилът на К.К. и И.К., като последният оставил баща си и отишъл да търси пастира. През това време тъжителят бил посрещнат на втория етаж на кметството, в стаята, в която работи секретарката на кмета св. Т. Е., в която дошъл за разговор и кмета на с.***** -Д. Д.. В този момент, докато тъжителят се намирал на стол, разположен до вратата на стаята, в коридора на втория етаж се качил подс. К.К., отворил вратата и иницирайки вербална конфронтация с частния тъжител, му отправил непристойна реплика, словесно изразена с думите: "Да еба майка ти". Адресираните към личността на частния тъжител обидни изрази били възприети и от присъстващите в стаята свидетели Д. и Е.. С последващ акт било предприето физическо нападение върху частния тъжител, който намирайки се на стола през откρεхнатата врата на стаята бил ударен с бастун по главата от подс. К.К.. В опит да продължи физическата агресия чрез нанасяне на удари с бастун, подсъдимият бил възпрян от св. Д., при което ударът с употребеното средство попаднал върху крака на свидетеля. Възприемайки упражняваното насилие от страна на подсъдимия К.К., и отворената кървяща рана на главата на частния тъжител, свидетелката Е., започнала да подканя и извежда всички от стаята. В този момент на втория етаж в кметството дошъл и подс. Г.К., който започнал директно словесно пререкание с частния тъжител, отправяйки му непристойни изрази, обхващащи във вербалното си съдържание вулгарни реплики, на които тъжителят отговорил по идентичен начин. Свидетелката Е. успяла да изведе двамата подсъдими зад металната решетка на етажата и да заключи, след което започнала да изтрива стичащата се кръв по

лицето на тъжителя. Направила му снимки с мобилен телефон, позвънила на тел.112 и поискала съдействие от органите на реда.

На място пристигнали свидетелите Д. Т. и С. П., които разговаряли първо с кмета на с. ****
***** и частния тъжител и установили фактите относно изявата на физическо насилие, развитието на словесния конфликт и неговата причина - преместването на работник при частния тъжител. След това свидетелят Д. Т. провел разговор с подс. К.К., който потвърдил за възникналия конфликт и наличието на вербална размяна на обидни реплики, но отричал да е нанасял удари на частния тъжител. Служителят съставил протокол за предупреждение на двамата подсъдими по реда на чл. 65 ЗМВР и докладна записка по случая.

На **.**.**** г. И.П. бил освидетелстван от съдебен лекар д-р Т. Ч., управител на СМДЛ "***** ** *****" ЕООД- гр. *****. Според съдържимите с в издаденото съдебно-медицинско удостоверение №**/**** г. констатации освидетелстваният бил с контузия на главата с наличие на разкъсно-контузна рана в челната област с болезнен травматичен оток на тъканите, придружен с обилен кръвоизлив, които увреждания по своите медико-биологични характеристики са обусловили временно разстройство на здравето, неопасно за живота. Обективизирано е заключение относно предполагаемия механизъм на физическото увреждане - от действието на твърд, тъп или тъпоръбест предмет, което отговаря да е получено по начин и време съответни на описаната от пострадалия фактология.

По делото е представен и болничен лист№*****, изд. от ИМП-**.***** ЕООД, в който извършилата на **.**.**** г. преглед д-р Л. Д. констатирала множество повърхностни травми на главата на тъжителя И.П. и е предписала 14 дни отпуск поради временна нетрудоспособност при лечение в домашен режим.

От приложените по делото справки за съдимост се установява, че подсъдимите са неосъждани.

Очертаната фактическа рамка на развитите се събития на **.**.**** г., с незначителни детайлни разминавания от възприетата от ЯРС, настоящият състав установи след внимателна съпоставка на събраните в хода на съдебното следствие, проверени, приобщени и коректно анализирани доказателствени източници: показанията на свидетеля очевидец Д.Д. / в преобладаващата им част/, показанията на свидетелите Т. Е., Б. Д., Д. Т. и С. П., частично от показанията на св. А. И. и И. К., от приложената писмена съвкупност: СМУ№**/**** г., изд. СМДЛ "***** ** *****" ЕООД- гр. ***** , болничен лист, протокол за предупреждение, справка за съдимост по отношение на подсъдимите лица.

В депозираната жалба и в пледоариите пред този състав не са формулирани оплаквания за допуснати в хода на съдебното следствие процесуални нарушения, които да са ограничили законосъобразното провеждане на доказателствената дейност и съответстващото ѝ фактическо установяване. А след служебна проверка в пределите на въззивните правомощия на ЯОС по чл.314 НПК не се констатира процесуални пороци от категорията на абсолютните, такива, които да са съществени и неотстраними от въззивния съд. Единствено по отношение на приобщените към доказателствената съвкупност и обсъдени 3 бр. фотоснимки, направени на частния тъжител след деянието мобилен телефон, доколкото същите не представляват доказателствено средство, събрано и проверено по реда на НПК, първоинстанционният съд не е имал основание да ги цени при изграждане на фактическите си изводи. Но тяхното дискредитиране и изключване от доказателствената съвкупност от страна на ЯОС не влияе върху правилността и доказаността на фактическите изводи по централните за доказателствения процес въпроси в чл.102 НПК.Прецизно, обективно и последователно е интерпретирана съвкупността от очертаните по делото преки и производни фактически данни и в този контекст обосновано е преценено съответствието им с императивните процесуални изисквания, при използването им като доказателствена опора за постановяване на осъдителна присъда.Изводите за релевантните обстоятелства и факти са формирани в точно съответствие с информацията от събраните доказателства, а аналитичната дейност на съда е фокусирана последователно върху всички доказателства и доказателствени източници, поотделно и в тяхната съвкупност, без да е допуснато дерогиране на принципните изисквания, уредени в чл.13, чл.14, и чл.107, ал. 5 НПК. В подробен съпоставителен мащаб ЯРС е отстранил противоречията в гласните доказателствени източници и в съгласие с изискванията на правната логика е мотивирал

вътрешното си убеждение относно процесуалната им стойност и достоверност. Изложените мотиви изразяват надлежно пътя на съдебните разсъждения относно авторството на деянията и тяхната доказаност, предвид което съответстват на стандарта, заложен в чл.305, ал.3 НПК.

Възприетият от ЯРС доказателствен подход е в провеждането на разграничение между четири групи гласни доказателствени средства. Следвайки установения от законодателя в чл.14, ал.1 НПК метод на оценка на доказателствената съвкупност и за нуждите на аналитичното изследване настоящата инстанция счита за фактически релевантно обособяването на две групи противостоящи си показания.

От една страна, в кореспондираща връзка с доказването на относимите към частното обвинение факти са показанията на свидетелите очевидци Д. Д. и Т. Е., на св. Б. Д. и на свидетелите служители на РУ-Тунджа Д. Т. и С. П.. От друга страна са очертаващите противоположни защитни фактически ВЯРСии обяснения на подсъдимите К.К. и Г.К., както и показанията на членовете на тяхното семейство - св. А. И. /дъщеря/ и св. И. И. /син/ на подс. К.К..

Липсва непълнота или превратност в съжденията на първата инстанция, която е поставила в основата на доказателствените си изводи показанията на свидетеля очевидец Т. Е. като отличаващи се с детайлност и последователност относно изложението на събитията, очертаващи престъпната деятелност на двамата подсъдими. Правилно ЯРС е отчел качествените характеристики и процесуална стойност на тези показания като максимално безпристрастни, логически обосновани и лишени от противоречия, предвид липсата на елемент на заинтересованост у тази свидетелка, която няма друго процесуално качество по делото. И според настоящата инстанция св.Т.Е. представя точна реконструкция на процесните събития от **.**.**** г. , като описва подробно различните моменти от картината на процесните събития: пристигането на двамата подсъдими в кметството- първо подсъдимият К.К. , който отправил обидни изрази към частния тъжител и го ударил с бастун по главата, а след това и синът на подс.К.К.- подс. Г.К., който влязъл в словесно пререкание с И.П. в условията на взаимно адресиране на вулгарни и непристойни реплики. В кореспондиращо доказателствено съотношение с тези показания, пряко утвърждаващо тяхната достоверност, са показанията на свидетеля Д.Д.. Същият излага идентични обстоятелства със съобщеното от св. Е. по отношение на преобладаващата част от моментите, релевантни към изясняването на процесните събития. Св.Д. еднозначно и категорично потвърждава тези факти чрез собствено изложение на непосредствените си възприятия относно нанесения удар от подс. К.К., в причинна връзка с настъпилия резултат - кръвоизлив и цепковидна рана на главата на пострадалия тъжител. Свидетелят описва и обстоятелствата относно едностранно адресираните от този подсъдим към пострадалия фрази с обидно съдържание. Аргумент в подкрепа на истинността на фактите, пресъздадени от тези двама свидетели, които кореспондират с преобладаващата част от изложението в частната тъжба, е тяхното потвърждение в други доказателства по делото. В тази насока с внимание и професионална ангажираност ЯРС е коментирал съдържимите се в приложеното СМУ №**/**** г. експертни констатации досежно произхода на установените разкъсно - контузна рана и кръвоизлив от главата на частния тъжител, като причинени от действието на твърд, тъп или тъпоръбест предмет, с предполагаеми механизъм, начин и време съответни на описаните от пострадалия. В тази насока източник на доказателствена информация е и приложеният по делото болничен лист на частния тъжител И.П., в който д-р Л. Д. е констатирала множество повърхностни травми на главата на пострадалия. В обсега на доказателственото проучване, въпреки косвения им характер, с основание в ценимата информационна база са включени и съобщените обстоятелства от разпитаните служители на РУ-***** относими към последиците на изследваната резултатна съставомерна дейност. Същите еднопосочно заявяват, че след получения сигнал на **.**.**** г. са заварили на място в кметството частния тъжител И.П. с рана на главата и засъхнала кафеникава течност по повърхността на лицето.

Основавайки се на императивно прогласеното в чл.14 НПК положение, че никое от доказателствата и доказателствените средства не разполага с предустановена абсолютна процесуална стойност, ЯРС е бил критичен както към качеството на показанията на св. Д.Д., в частта им, подкрепяща отделни елементи от обвинителната теза на частното обвинение,

така и в подробно излагане на усмотрението си при оценката на обясненията на подсъдимите и показанията на свидетелите, техни родственици.

Първата инстанция е обсъдила надлежно във взаимната им връзка и обусловеност показанията на св. Д.Д. с останалите доказателствени източници, подкрепящи обвинителната теза на частния тъжител. Същевременно този съдебен орган е детерминирал аргументирано по пътя на съпоставителния анализ онази тяхна част, която не съответства с хронологията на събитията, пресъздадена в показанията на св. Т.Е. и съгласуваните с тях фрагменти от показанията на св. И.И.ов и Б. Д.. Правилно ЯРС е кредитирал изложената от св. Е. фактологична хронология, според която не подсъдимият Г.К., а подс. К.К. е влязъл първи в кметството да инициира физическа и словесна саморазправа с тъжителя. Формираната от ЯРС вътрешна увереност при отказа му да признае пълнота и достоверност на показанията на св. Д.Д. в частта им, според която подсъдимият Г.К. е влязъл в стаята на 2 ет. на кметството и е нанесъл удари с крака на пострадалия, както и относно интензитета на нанесения от подс. К.К. удар с бастун по главата, е пълноценно защитена в доказателствата. Съдебната преценка намира опора и по аргумент на противоречието на тази част от показанията на св. Д. с изложението на самия частния тъжител в тъжбата, в което същият не е посочил извършен акт на физическо насилие спрямо личостта му от подс. Г.К..

В съответствие с процесуалните правила и съблюдавайки принципните изисквания на чл.14 и чл.107, ал.5 НПК ЯРС е преценил приоритетно защитния характер на обясненията на подсъдимите и предназначенията да ги подкрепят показания на свид. А. И. и И. И., /дъщеря и син на подс. К.К., и сестра и брат на подс. Г.К./. Липсва игнориране или др. форма на предубедено третиране и подценяване на тези гласни данни единствено на основата на вероятната заинтересованост на свидетелите поради родствената им свързаност с подсъдимите. Във вътрешното си убеждение ЯРС по ясен, достъпен и разбираем начин е аргументирал позицията си относно тяхната вътрешна противоречивост, логическа компрометираност при контролното им сравняване с останалия доказателствен материал, който съдът е кредитирал.

Обясненията на подсъдимия К.К. с оглед обособените в тях сериозни вътрешни противоречия на практика пресъздават различни взаимноизключващи се версии както във времеви аспект, така и в персонален, относно това кой /измежду него и синовете му/, кога, при какви условия е отишъл в кметството при тъжителя. Този техен недостатък е съществен показател за склонност към модифициране на истината и обуславя разглеждането им единствено и изцяло в полето на тяхната защитна специфика. Несъмнената установеност на извода, че този подсъдим деформира фактите при възпроизвеждането им пред съда, следва от подробно проведеното разграничение на структурата и съдържанието на тези обяснения от първостепенния съд. В първата им част подсъдимият К.К. заявява, че първи в кметството отишъл подс. Г.К. и след като тъжителят започнал да го обижда, подс. К.К. се качил и понесъл изразено в множество удари физическо нападение от страна на тъжителя П.. На въпроси на съда, този подсъдим видоизменя първоначалния облик на защитната си вЯРСия, декларирайки че първо единият му син И., а след това и другият син, подсъдимият Г.К. се качили в кметството, като в един по-късен момент самият К.К. влязъл в канцеларията при кмета и пострадалия. Тази вътрешна непоследователност е достатъчна предпоставка да се приеме, че достоверността на обясненията на този подсъдим се явява изключена на собствено основание. Балансирано, с разумни и юридически издържани аргументи, показващи извършена преценка за вътрешна и външна съгласуваност на доказателствените източници и техните информационни качества, ЯРС е отрекъл истинността на твърденията на подсъдимите за нанасяни удари на подс. К.К. от страна на частния тъжител. На тази база освен показанията на св. Д.Д. и Т.Е., които категорично и напълно единодушно отричат това обстоятелство, са и производните по своята същност показания на св. Танчев. Последният разполага с възприятия от разговора си с К.К., непосредствено преди съставянето на протокола за предупреждение след извършване на деянията. В съхранените спомени след събитието този свидетел отграничава, че подс. К.К. се е намирал в добро физическо състояние и не е излагал конкретни данни за акт на упражнено насилие от страна на тъжителя.

Обстойно аргументирана е доказателствената преценка на ЯРС при отказа му да признае достоверност и на показанията на св. А. И. и И. И.. Първата инстанция е разчала не само

оформения конкретен мотив у тези свидетели да поставят показанията си в услуга на подсъдимите, но обстойно е обсъдила тяхната изолираност от останалия доказателствен материал и предвид липсата на непосредствени възприятия от развитието на събитията, е приела отсъствие на респект към истината и стремеж към изопачено пресъздаване на случилото се в обективната действителност.

От правна страна:

В синхрон с приетите правни изводи по приложимия материален закон в присъдата на ЯРС, настоящият състав приема, че с действията си подсъдимият Г.К. на **.**.**** г. в кметството на с.**** *****, обл. Ямбол, е отправил обидни думи, съдържащи се в непристойната реплика "Майка ти да еба" спрямо личното достойнство на частния тъжител И.П. в присъствието на повече от едно лице.

Регламентираната в чл.146, ал.1 НК наказателна отговорност за обида е една от юридическите гаранции, осигуряващи закрила на достойнството и репутацията на личността. В настоящия случай се касае за вербално нанесено унижение на честта на частния тъжител, което като резултатност е обусловило засягане на чувството му за лично достойнство. Съобразно устойчивата практика на върховната съдебна инстанция в Р. 664-72-I – "Обидата е престъпление, засягащо чувството на лично достойнство на гражданите, и цели да измени обществената им оценка." В случая, както правилно е приел ЯРС, подсъдимият Г.К. е изразил своето презрително отношение към личността на засегнатия, по начин, обективно унизяващ неговата чест и достойнство от гледище на господстващия обществен морал. Преценката за обидния характер на словно изразените реплики надхвърля субективното възприятие на засегнатия, и изхожда от устойчив обективен критерий: дисонансът на изреченото с общоприетите морални норми и разбирания за необходимо отношение към другите членове на обществото. Според съвременните социални стандарти обида е налице тогава, когато казаното е с подчертано неприлично, вулгарно и цинично съдържание. /В този см. Р. 22-95-III, Ненов, И., Наказателно право, особена част, том I, с. 429/.

Правилна е преценката на ЯРС относно наличието на изискуемия обективен признак по основния състав- обидните думи са казани в присъствието на пострадалия и същите са били непосредствено възприети от него, както и относно допълнителната реализация на квалифициращия признак от състава на чл.148, ал.1, т.1 НК - обидата е нанесена публично, в присъствието на повече от едно лице.

Юридически правилни са съображенията на първата инстанция относно наличието на внезапен пряк умисъл. Налице е интелектуално отражение в представите на подсъдимия относно свойството и съдържанието на словесно нанесените обидни изрази, на неизбежността вербалното им изразяване да рефлектира негативно в нематериалната сфера на пострадалия, като е налице и волевият момент на прекия умисъл- насочеността на волята и желанието на подсъдимия е да предизвика този обществен опасен резултат. След обстойно доказателствено обсъждане на релевантните информационни източници, ЯРС е формирал убеждение за насрещно и незабавно последвала словесна изjava на идентични обидни изрази от частния тъжител И.П., адресирани към личното достойнство и чест на подсъдимия Г.К.. Предвид доказателствената аргументираност на тази преценка законосъобразно първостепенният съд е приложил материалноправният институт на реторсията по см. чл.148, ал.3. вр.чл.146, ал.2 НК, като е признал подсъдимият Г.К. за виновен и го е освободил от наказание.Приложението на института на реторсията в развитие е довел до облекчаване на наказателноправното положение на подсъдимия Г.К., а в контекста на разгърнатия правен анализ на присъдата имплицитно включва съдебно признание относно факта на взаимната размяна на обиди, в т.ч. относно ответната непристойна реакция на частния тъжител И.П.. В този аспект безпредметно се явява възражението, че съдът е следвало да приложи института на реторсията с изрични доводи за съставомерността на реализираната ответна обида от частния тъжител Ив.П., доколкото същите са имплицитно включени в правните аргументи относно съставомерността на обидата, реализирана взаимно и последователно и от двете страни.

В изпълнение на процесуалните си задължения по чл. 313 и 314 НПК ЯОС намира, че и по отношение на подсъдимия К.К. ЯРС е приложил правилно материалният закон. Инкриминираното поведение на подсъдимия К.К. се субсумира от особената правна норма на чл.130, ал.1 НК.

Нанесеният на **.**.**** г. в кметството на с. **** *, общ. *****, обл.*****, удар с бастун в челната област на главата на И.П., в причинно-следствена връзка, с който са телесните му увреждания - разкъсно-контузна рана в челната област на главата, придружена с обилен кръвоизлив и болезнен травматичен оток на тъканите обективно консумират престъпния състав на криминализираното неправомерно посегателство против здравето на личността. Комплексно оценени уврежданията по своите обективни характеристики и медико-биологични белези съставляват временно разстройство на здравето, неопасно за живота.

При описания механизъм на осъщественото неправомерно деяние е убедително доказана субективната съставомерност при форма на вина пряк умисъл, с характерното за този вид престъпления неопределено съдържание. Подсъдимият е съзнавал общественото опасен характер на засягането на организма на пострадалия, в полето на съзнанието му са попадали и др. фактически подробности, насоката на удара върху жизненоважна част от тялото, възрастта, положението на жертвата и в най-общи рамки е предвиждал възможните биологични и физиологични закономерности, обуславящи настъпилото нараняване. При тези интелектуални представи е налице и типичното за прекия умисъл волево отношение на дееца към причинените вреди. Същият е целял засягането на физическата неприкосновеност на тъжителя и алтернативно е искал да му причини болки и страдания, респ. да увреди анатомичната цялост на ударените повърхности в областта на главата, причинявайки временно разстройство на здравето, неопасно за живота.

Предвид изложената аргументация относно доказателствената ненадежност, и в тази връзка липсата на основания за съда да кредитира показанията на св.А. И. и И. И. /дъщеря и син на подсъдимия К.К./, изключено от обхвата на дължимото правно обсъждане се явява възражението на защитата, почиващо на изводимата от тези показания фактическа теза за насрещно осъществено спрямо личността на К.К. неправомерно посегателство по см. на чл.130, ал.2 НК и обусловеното от неп. искане за прилагане института на реторсията за това деяние по чл.130, ал.3 НК. Следва да се допълни още, че защитата не е обърнала внимание на детерминираното в съдебната практика изискване за прилагане на института на реторсията само по отношение на напълно еквивалентни по медико-биологичните си белези леки телесни повреди. А в случая причинената лека телесна повреда от подс.К.К. на И.П. е такава по текста на чл.130, ал.1 НК, т.е. с разстройство на здравето.

На посочената дата и място, в реална съвкупност подсъдимият К.К. е осъществил и неправомерно засягане на достойнството на личността на И. П. П. в материалноправната хипотеза на чл.148, ал.1, т.1 вр. чл.146, ал.1 НК, като вербално е отправил реплика с неприлично, вулгарно и обществено неприемливо съдържание: "Ще ти еба майката". Унизителните за честта и достойнството думи са били изречени в присъствието на засегнатото лице и непосредствено се възприети от него. Според съдебната практика и правната доктрина, за да се квалифицира обидата като публична, е достатъчно обидните думи или изрази да са казани в присъствието на публика, т. е. пред поне 2-3 лица, като без значение се явява обстоятелството, че самото място не е публично по своя характер /напр. Решение № 737 от 16. XII. 1974 г. по н. д. № 700/74 г., II н. о., Решение № 270 от 17. V. 1975 г. по н. д. № 213/75 г., II н. о., Решение № 102 от 24. II. 1976 г. н. д. № 59/76 г., I н. о./ В конкретния случай данните по делото показват, че обидните думи не само са изречени на публично място, в чието пространствено обозначение се намират различни хора, нямащи връзка помежду си и, които могат да имат достъп по всяко време, но и са станали достояние на две лица- св. Е. и св. Д.. Безспорно по своето словесно съдържание употребеният израз съставлява умишлено унижаване чувството на лично достойнство на И.П. посредством неприлично, противоречащо на правилата на морала отнасяне с него. / в този см. Р. 1173-54-I ВС/. Вербализираната обида представлява израз на едно непристойно държане, непосредствено насочено към засягане личността на обидения.

При описаните материалноправни специфики на осъщественото престъпление е налице и изискуемият се за субективната съставомерност на това деяние пряк умисъл. Като

пълнолетно, вменяемо лице, с достатъчен житейски опит, подсъдимият е съзнавал свойството и съдържанието на употребения от него непристоен и вулгарен речеви израз, присъствието както на засегнатия субект, така и на други две лица, възприемащи обидните изрази, като е предвиждал и е искал именно засягането на нематериалните ценности - честта и достойнството на И.П..

Следва да се отбележи, че въззивната инстанция не констатира твърдяната от защитата неизясненост във времевата последователност на извършените от К.К. деяния, доколкото във възприетата и анализирана фактическа обстановка в ревизираната присъда, екзактно е посочена поредността на извършване на деянията- първо по нанасяне на обида на частния тъжител, публично, а след това и в проявлението на физическа агресия от негова страна, съизмерваща се в лека телесна повреда, съпътствана с разстройство на здравето на частния тъжител.

Възражението, направено пред въззивната инстанция в пледоарията на повереника на частния тъжител, касателно искането за изменение на правната квалификация на извършеното от подсъдимите съставомерно деяние, инкриминирано по чл.148, ал.1, т.1 вр. чл.146, ал.1 НК чрез промяна едва във въззивното производство на правната квалификация с приемане на усложнена форма на престъпна дейност по чл.26 НК, е недопустимо.

Процесуалната пасивност на частния тъжител да инкриминира по надлежния процесуален ред, предвиден в разпоредбата на чл.287, ал.6 НПК, на основни елементи от състава на обвинението, прави невъзможно постигането на този ефект чрез изявление едва във въззивното производство, доколкото създава предпоставки за нарушаване правото на защита на подсъдимия К.К. Частната тъжба, по която е образувано наказателното производство, според настоящия състав отговаря на изискванията за съдържание на този процесуален документ. С определение на съдията докладчик са фиксирани рамките на предмета на делото спрямо подс. К.К.- за две престъпления, а именно: по см. на чл.148, ал.1, т.1 вр. чл.146, ал.1 НК и по чл.130, ал.1 НК. На подсъдимия не е било известно, че следва да се защитава по допълнителния утежняващ квалификацията признак, за усложнена форма на престъпна дейност по см. на чл.26 НК., предвид което въвеждането ѝ в етапа на въззивното разглеждане на делото е процесуално недопустимо.

По наказанието:

В съответствие с принципите - законоустановеност и индивидуализация на наказанието, е диференцирана наказателната отговорност на подсъдимия К.К.. Като се има предвид изходната база за реализиране на наказателната отговорност, която предоставя правилото на чл.54 НК, съдът дължи обективна и справедлива преценка на свойствата на личността, очертаващи нейната персонална обществена опасност и степента на обществена опасност и правна укоримост, изявени в конкретните деяния. ЯРС демонстрира балансирана и разумна преценка в заключението си относно уравновесяването в конкретния случай на комплекса смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства, в резултат на която ЯОС приема, че размерът на определените наказания съответства на обективните особености на двете престъпления и вината на подсъдимия К.К.. Първостепенният съд в санкционните алтернативи на чл.130, ал.1 НК е определил на подс. К.К. наказание пробация при условията на чл.42а, ал.1, т. 1 и т.2 НК с продължителност на пробационните мерки - 8 месеца. Справедливостта на съображенията в тази насока съдът е основал върху установеното по делото влошено здравословно състояние на този подсъдим, диагностициран с туморна формация на десен бъбрек, имащо характер на безспорно, но не изключително смекчаващо обстоятелство. Противно на мнението на защитника, изводимият от силно влошеното здравословно състояние на подсъдимия фактор, не е с интензитет и със сериозност, правещи наложеното наказание чрез определените от съда пробационни мерки, незаслужена и несъразмерна реакция на извършеното престъпление, нито фактор, обосноваващ приложението на чл.55 НК. Този извод следва на фона на обективните обстоятелства, формиращи картината на инкриминираното поведение, т.к. подсъдимият не е бил провокиран, но въпреки това е иницирал словесна и физическа вражда с частния тъжител, демонстрирайки явна агресивна невъздържаност и липса на психични механизми за самоконтрол и зачитане правата и ценностите, в т.ч. телесния интегритет на околните. Не са налице предпоставки за уважаване и на другото алтернативно заявено искане в допълнителното писмено изложение, и в пледоарията на защитата в с.з. -за приложение на

чл.78а, ал.1 НК по отношение на деянието по чл.130, ал.1 НК, извършено от К.К.. В чл.78а, ал.7 НК се съдържа императивна забрана за прилагането на чл.78а, ал.1 НК в изчерпателно изброени хипотези, сред които и хипотезата на множество престъпления, какъвто е конкретният случай, т.к. криминализирани в производството са освен нанесената на частния тъжител лека телесна повреда и допълнително извършената, в реална съвкупност от този подсъдим квалифицирана форма на обида. За извършеното от подсъдимия К.К. престъпление по чл.148, ал.1, т.1 вр.чл.146, ал.1 НК първата инстанция, в лимитирания от законодателя диапазон на санкцията глоба, е приела за съответстваща на критериите за справедливост и постижимост целите на индивидуална и генерална превенция, глоба в размер на 3000 лв. и при условията на чл.23, ал.3 НК е присъединила това наказание към общото най-тежко наказание пробация за включените в реалната съвкупност престъпления. Правилно сред смекчаващите отговорността обстоятелства ЯРС е отчетел положителната социална характеристика на подсъдимия предвид неговата чиста съдебна биография. С оглед общоважимото изискване към всички граждани за социално невредящо поведение и обвързващия характер на правните забрани, тази характеристика закономерно не е била оценена като доминираща на плоскостта на приложимия по-благоприятен институт на чл.55 НК, в каквато насока е релевираното искане на защитата. Като отегчаващи отговорността обстоятелства освен изтъкнатите от ЯРС фактори следва да бъдат отчетени: изключително краткия времеви диапазон на реализиране на реалната съвкупност от противообществени прояви, като проекция на разнородни по вид и интензитет посегателства върху човешкото здраве, достойнство и чест, мястото на реализирането им - в кметството на с. **** * и в присъствието на кмета като представител на местното самоуправление, което на свой ред е индикатор за влошен самоконтрол, неспособност за самоограничаване и липса на респект към органите на местната държавна власт. Съвкупната преценка на тези данни и гарантирането на целите на специалната превенция чрез оказване на коригиращо, възпитателно и възпиращо въздействие у деца напълно закономерно обосновават виждането, че налагането на по-леки по вид и по-ниски по размер наказания (под минимума за съответните престъпления) би се оказало слаб и неефективен механизъм за регулиране на социалните проявления на този подсъдим. С оглед на всичко това ЯОС намира, че не се налага смекчаване на наложените санкции, тъй като те са справедливи, както от гледище на всички обстоятелства, значими за индивидуализацията им, така и от гледище на същността им на пропорционална мярка на държавна принуда и предназначението им да насърчат извършилия престъпление към спазване на закона

По гражданските искове:

Относно възражението на защитата за допуснато съществено процесуално нарушение от първоинстанционния съд, който не е спазил указанието на процесуалната норма на чл.252, ал.4, изр. 2 ро НПК да насрочи делото с разпореждане, а е постановил определение, с което е конституирал частния тъжител в качеството на граждански ищец и е приел за съвместно разглеждане предявените граждански искове: С възражението се цели логическо аргументиране на тезата, че районният съд на практика е разгледал непредявени граждански искове и в развитието си обсъжданото нарушение е довело до липсата на валидно конституиране на частния тъжител в качеството на граждански ищец. Наред със своята информационна и прагматична насоченост, възражението поставя по-общия процесуалноправен въпрос, дали неточното изпълнение на процесуалното предписание на чл.252, ал.4, изр.2-ро НПК относно вида на съдебния акт, с който следва да се насрочи производството за престъпление от частен характер, е правно-технически пропуск, или съществено засяга регламентирания в НПК процесуален ред за развитие на наказателните производства за престъпления от частен характер, респ. дали засяга възможностите за пълноценно и ефективно упражняване процесуалните права от страна на подсъдимите и граждански ответници.

Съдържателният анализ на правомощията на съдията- докладчик по чл.250, ал.1, т.1 вр. чл.24, ал.5, т.2 НПК да извършва преценка за редовността на тъжбата по чл.81, ал.1 НПК включва имплицитно и изискването съдът да установи дали в тъжбата, с която е сезиран, се твърди престъпление. Периметърът на тези въпроси, когато те са намерили положително разрешение, намират отражение във визираното в чл.252, ал.4, изр. 2 НПК разпореждане за насрочване на делото, с което се дава ход на тъжбата. В нормата на чл.85, ал.3 НПК е

лимитиран преклузивният срок за предявяване на граждански иск- до започване на съдебното следствие пред първоинстанционния съд, т.е. в случая преклузивният процесуален срок е спазен от тъжителя с депозирането на инкорпорирана в тъжбата искова молба. В чл.85, ал.1 и ал.2 НПК синтезно са указани изискванията, на които следва да отговаря молбата за предявяване на граждански иск, а в чл.88 НПК са очертани границите на предметния обхват– съдържание на процесуалната власт и правни последици на правомощията на съда за проверка, дали са налице условията за приемане за съвместно разглеждане на гражданския иск в наказателния процес, дали молбата за съвместно разглеждане на граждански искове е редовна и допустима. По отношение на легитимния, законово обоснован подход за конституиране на граждански ищец в наказателното производство от частен характер не е приложима разпоредбата на чл.248, ал.2 НПК, доколкото при тези производства не се провежда разпоредително заседание. Но по арг. за по-силното основание, намиращо нормативна изходна опора в чл.249, ал.3 НПК, който в производствата по общия ред предвижда правната възможност за обжалване единствено на съдебния отказ за конституиране на частен обвинител, следва че от приложното поле на въззивния контрол поначало са изключени защитните механизми спрямо суверенната първоинстанционна преценка относно допустимостта на конституиране фигурата на граждански ищец. По аргумент за по-силното основание, изводимо от общата регламентация относно реда за разглеждане на дела за престъпления от общ характер, следва и че в производството за престъпление от частен характер на съществуват законодателни механизми за атакуване на формираната съдебна воля относно допустимостта и предпоставките за приемане за съвместно разглеждане на граждански иск в наказателния процес. На тази плоскост, следва да се приеме, че двете в своята цялост- тъжбата и разпореждането / в настоящата хипотеза определението/ по чл.252, ал.4 НПК определят предмета на доказване по делото и гарантират правото на подсъдимите да научат в какво се обвиняват. В този контекст преценката за нарушение на правото им да организират своята защита срещу предявените срещу тях граждански искове е обусловена единствено от по-късния процесуален етап на тяхното приемане за разглеждане - извън преклузивния срок по чл.85, ал.3 НПК. Този аргумент е невалиден в настоящата хипотеза, при която това е сторено в по-ранен момент -още със съдебния акт за насрочване на делото. Тъжбата е съдържала нужното ниво на фактологична информативност съгл. нормативното изискване на чл.81 НПК относно твърдените съставомерни факти, а определението за даване ход на тъжбата е очертало адекватно правните рамки на тези факти. В крайна сметка двата акта /тъжбата и определението/ в съвкупност, независимо от правно-техническото несъответствие на постановения съдебен акт с указания в актуалната редакция на чл.252, ал.4 НПК са определили адекватно и законосъобразно предмета на доказване по делото и гарантирали в цялост правата на подсъдимите да научат в какво се обвиняват, респ. какво е основанието и размера на предявените срещу тях искови претенции, с което в един по-ранен момент им е предоставена възможността да организират и набележат линиите за защита срещу частното обвинение и срещу гражданските искове. С приемането на гражданските претенции за съвместно разглеждане в стадия на действието по даване ход на тъжбата съгл. чл.252, ал.4 НПК, подсъдимите лица не са били изправени пред ситуация на процесуална изненада, доколкото по арг. на чл.249, ал.3 НПК същите не разполагат изначално с признато от закона процесуално право на жалба срещу определението за конституирането на гражданския ищец. Преценено в аспекта на гарантираното на подсъдимите процесуално право на защита, регламентирано в нормата на чл.55, ал.1, НПК, допуснатото от първоинстанционния съд отклонение във вида на постановения съдебен акт по чл.252, ал.4 НПК, само по себе си не е довело до нарушения или ограничения в правото на защита на подсъдимите лица, включително и по отношение на предявените против тях гражданските искове. По тази причина настоящият състав прие, че допуснатото нарушение представлява по-скоро правно-технически пропуск, който по своя интензитет и правни последици не може да инвалидира извършената до момента съдопроизводствена дейност, нито по даване ход на тъжбата и разглеждането ѝ по същество, нито относно конституирането на гражданския ищец и произнасянето по гражданските искове.

При наличие на доказаност на правопораждащия фактически състав на иска по чл.45 ЗЗД за обезщетение на претърпени неимуществени вреди от частния тъжител И.П. вследствие непозволено увреждане от страна на подсъдимия Г.К. чрез извършеното

престъпление по чл.148, ал.1, т.1 вр.чл.146, ал.1 НК ЯРС е приел за основателна предявената претенция до размер на 500 лв. В решаващо -оценъчната си дейност съдебният орган е изброил ръководните положения в [ППВС № 4/1968 г.](#) ВС, изискващи формирането на комплексна оценка на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства при определяне на размера на обезщетението с цел обезпечаване адекватното приложение на принципа за справедливост по см. на чл.52 ЗЗД. Решаващият съд е приел, че произтичащите от обхвата на приложената реторсия материалноправно значими фактори, свеждащи се в насрещно изразените от частния тъжител идентични думи с обидно и непристойно съдържание, насочени към личността подс. Г.К., имат правонамаляващ ефект върху размера на дължимата от този подсъдим обезвреда. Този извод е споделим предвид съответствието му с правната логика и утвърдения от принципа на справедливостта в чл.52 ЗЗД коректив. В допълнение, към аргументацията, подкрепяща убеждението на настоящата инстанция за справедливо регулирания размер на това обезщетение, следва се отчете още: естеството на нахърнените правно защитени ценности на личността, касае се за публично нанесено унижение на честта и достойнството на пострадалия, респ. засегнат е неговият духовен интегритет, лична самооценка и усещане за социална значимост и авторитет. Непренебрежим фактор е присъствието на двамата свидетели от апарата на администрацията на местната власт и институционалното значение на мястото /кметството/, където са адресирани думите с генерално неприемливо и непристойно за обществото значение, както и тяхната насоченост и предназначение - да занижат оценката на обществото за личността на частния тъжител, да изменят неговата социална стойност и увредят репутацията му. В този смисъл е законосъобразно мотивиран изводът за конкретното проявление и размер на претендираните неимуществени вреди, т.к. съдът е изпълнил задължението си да съпоставя относимите обстоятелства, без да отдава изолирано или прекомерно значение на едни от тях за сметка на други и при определяне на обезщетението по размер винаги да държи сметка за обществените критерий за справедливост ([реш. № 187/2015 г по гр. д № 829/2015 г III г. о](#)).

С визираната еднородна престъпна дейност на подс. К.К. са отправени напълно идентични реплики с обидно съдържание към личността на частния тъжител и се касае за аналогичен случай, подлежащ на равностойно обезщетяване. Предвид това легалните критерии в гореизложените мотиви относно размера на дължимата обезвреда разпростират своята валидност спрямо последиците от непозволеното увреждане вследствие вербализираната обида и от този подсъдим. Тук трябва да се отчете, че не е произволен и субективен подходът на ЯРС при фиксирането на по-висок размер -750 лв. на дължимо обезщетение от този подсъдим, доколкото от несъмнената доказаност на фактите следва, че пострадалият не само не е отговорил с унизителни думи и действия на обидата, но и в поведението му не е имало фактори, генериращи антисоциалната изява на К.К..

Относно уважения размер /1500лв./ на претенцията по чл.45 ЗЗД за обезщетение на причинените с престъплението по чл.130, ал.1 НК вредоносни последици от подс. К.К., ЯОС намира следното:

В обсега на указаните в [ППВС № 4/1968 г.](#) и [реш. 148/2018 г по гр. д № 3923/2017 г 4-то г. о](#), [реш. № 63/2016 г по гр. д № 5124/2015 г на 3-то г. о](#), [реш. № 163 от 04.10.2016 г. по т. д. № 3456/2015 г. на I т. о](#) ВКС и др. / задължителни фактори, подлежащи на съобразяване при ефективно правоприлагане на критерия за справедливост по см. чл.52 ЗЗД следва да се отчете: естеството и степента на травматичното увреждане, предвид биологичните последици на въздействието, свързани с нарушаване на анатомични повърхности и тъкани и с оглед жизненоважния център, в който е съсредоточено посегателството, обуславящи в съвкупност по-тежката разновидност на лека телесна повреда с разстройство на здравето; начинът на извършването му -на публично място, в присъствието на субекти, олицетворяващи органите на държавна власт и управление и иманентно следващите от това обстоятелство по-интензивни морални страдания. Справедливо по смисъла на чл.52 ЗЗД обезщетение означава да бъде определен от съда онзи точен паричен еквивалент на всички понесени от увредения субект болки, страдания и неудобства, не само с негативно отражение върху неговата психика, в субективен аспект, а така и от извънсубективно естество с оглед понесената физическа болка и страдание и създадения социален дискомфорт в обществото. В това отношение позицията на настоящата инстанция е, че

присъденият от ЯРС размер на обезщетение на неимуществените вреди, следващи от това деяние е законосъобразно определен и удовлетворява критерия за справедливост:

При претендирани и установени неимуществени вреди вследствие претърпяно травматично увреждане на здравето, следва да бъде изтъкната възрастта на пострадалия /65 години/, както и установимата от издадения болничен лист продължителност на ползвания отпуск по болест -14 дни, обосноваващ извод за продължило състояние на временна неработоспособност в периода **.**.****-**.**.**** г. Наред с гореизброената специфика на естеството и степента на травматичните увреждания, следва да се приеме, че относително краткият (за този вид увреждания) възстановителен период, включващ и необходимото време за лечение и продължителността на периода за отзвучаване на болките и негативните изживявания имат определящо значение за приетия от първостепенния съд за еквивалентен размер на обезщетението. В тази насока решаваща доказателствена стойност относно времетраенето на претърпените болки от частния тъжител, неразположението и затрудненията в ежедневието, дават показанията на св.Б. Д., който убедено заявява, че в продължение на около 1 седмица частният тъжител не е бил в състояние да участва в работата по гледането на овцете. С оглед на гореизложеното при съчетано прилагане на критериите "продължителност на болките и страданията" и "последиви от получените увреждания" справедливият размер на обезщетението за неимуществените вреди според настоящата инстанция съответства на определения от първата инстанция размер на сумата от 1500 лв.

Съгласно чл.187, ал.2 НПК разноските по дела, образувани по тъжба на пострадалия, се внасят от частния тъжител предварително. В процесния случай предвид изхода на делото, разноските следва да бъдат присъдени в тежест на подсъдимите, въззивни жалбоподатели, които не са платили предварително държавна такса за разглеждането на въззивната жалба в размер на 6 лв., определен съгласно Тарифа № 1 към Закона за държавните такси за таксите, събирани от съдилищата, прокуратурата, следствените служби и Министерството на правосъдието. Поради това и на основание чл.190, ал.1 НПК подсъдимите следва бъдат осъдени да заплатят държавната такса за въззивното разглеждане на делото.

По направеното своевременно искане за присъждане на разноски за процесуално представителство на частния тъжител пред въззивната инстанция, в тежест на подсъдимите следва да бъдат възложени и направените разноски в размер на 1000 лв., чието плащане е удостоверено в договор за правна защита и съдействие с вх.№607/09/02.2022 г.

Водим от горното и на основание чл.334, ал.1, т.6 вр. чл. 338 НПК, Окръжен съд - Ямбол

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 260075/22.11.2021г. по НЧХД № 221/2021г. на Районен съд- Ямбол

ОСЪЖДА подсъдимите Г. К. К. и К. И. К. /и двамата със снета по делото самоличност/ да заплатят на частния тъжител направените във въззивното производство разноски в размер на по 500 лв. за всеки от тях.

ОСЪЖДА солидарно подсъдимите Г. К. К. и К. ИВ. К. /и двамата със снета по делото самоличност/ да заплатят държавна такса за разглеждането на въззивната жалба в размер на 6 лв. по сметка на Окръжен съд- Ямбол.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

